

Inskriftens translitteration är alltså följande:

Øystæinn auk Sighwatr auk Adhwatr létu ræisa stæin þænna auk bró þessa æftir Ave faður sinn góðan.

Öfversättning: Östen och Sigvat och Advat läto resa denna sten och göra denna bro efter Ave, sin gode fader.

42. Gärdslösa, bron vid kyrkan.

Pl. XXVI. Fig. 42.

Litteratur: Rhezelius, *Monumenta Runica*, konceptet nr 26, utskriften n:r 11. — Peringskiölds Samlingar 8, xxxviii. — Frigelius, *Handskrifna samlingar i Kalmar stiftsbibliotek*. — L. 1299.

Rhezelius säger i konceptet om stenens plats: »Widh kyrkian i bron liger thenne afnötte Runflijsa», hvars längd i utskriften af annan hand angifves till 5 aln. 1 qv. (3,12 m.), hvilket ock öfverensstämmer med Peringskiölds skala, bredden 9 qv. (1,35 m.). Måtten äro i utskriften tillagda med blyerts af samma hand, som utomkring stenen på teckningen gjort en anteckning för att beriktiga läsningen af inskriftens början. Då detta beriktigande i det närmaste öfverensstämmer med Peringskiölds läsning, härröra dessa anteckningar kanske från denne. Frigelius säger: »Vid Gärdslösa kyrkia på södra sidan ligger en Runsten til bro öfver bäcken men är så afnött, att inga runor kunna läsas». Hilfeling, *Resa 1797*, text, s. 40 yttrar: Den Runstenen n:o 1058, som tilförene skolat finnas i Gärdslösa kyrko-lucka, finnes ej mera.

Det stycke af inskriften, som kunnat skönjas af Rhezelius och Peringskiöld, utgör en slinga tvärs öfver stenen med en krök i hvardera ändan. Inskriftens början är i konceptet *INIIIT* ·, i utskriften *PNTHHTT* ·. De tillagda kännestrecknen äro skrifna med annat, mindre svart, brunaktigt bläck, och då Rhezelius tillfogar: »Synes intet mere af Runeskriften än hagwa | : id est hugga eller hacka : | sten etc», kan man sluta, att Rhezelius själf gjort tilläggen med annat bläck i utskriften. Dessa tillägg äro alltså icke att betrakta som en förbättring af läsningen i konceptet utan som en gissning om ursprungliga lydelsen af denna läsning. Peringskiöld läser i stället *þinsi · staen* ·, hvilken läsning upptagits af L. 1299 och synes sannolik.

Prep. 'efter' är hos Rhezelius *eftr*, hos Peringskiöld *iftir*, utan att vi kunna afgöra hvilketdera är riktigt, det följande namnet öfverensstämmande *suini*. Efter namnet följer hos Rhezelius *þini*, hos Peringskiöld *þiri*, hvilken ristning möjligen kan utgöra släktskapsordet »broder», fast det af uppteckningen ser ut som ett ortnamn, föregånget af prep. »i».

Upptages sålunda Rhezelius' läsning af slutet men Peringskiölds af det föregående, har inskriften alltså varit följande:

— *þinsi · staen · iftir · suini · iaiui* —

Translitteration: — *þinsi · staen · iftir · suini · iaiui* —

Ristningen **suini** bör vara ack. sg. af ett namn **Swæinik*, men hvarken i Svenskt diplomatarium eller i Svenska riksarkivets pergamentsbref finnes något sådant namn, ej ens i svag form **Sveni*. Förmodligen är **suini** felläst för **suina**, ack. sg. af det namn nom. sg. **suini** som finnes på Glemminge-stenen i Skåne, Wimmer, *De danske Runemindesmærker* III, s. 78, och **sueni** nom. sg. Klemensker-stenen II på Bornholm, ib. s. 212.

Transskriptionen är sålunda: — *ƿænsi stæin æftir Swæina (bröður)* —.

Öfversättning: — denna sten efter (sin broder) Sveine —.

43. Gärdslösa kyrka.

Pl. XXVII. Fig. 43 a, b.

Litteratur: S. Söderberg, *Runologiska och arkeologiska undersökningar på Öland I*, s. 23 f. — Teckningar af H. A. R. Sidén i ant. top. ark.

I Gärdslösa kyrka finnas tre runstensstycken, som nu stå uppresta inuti kyrkan mot östra väggen i det rum, där kol för värmeledningen förvaras. Det, som här nedan kallas A, påträffades af Söderberg 1891, men en teckning af H. A. R. Sidén finnes dock däraf i ant. top. ark., daterad 1873. Stycket B förefann Söderberg 1884, och stycket C låg då i kyrkan som golfsten under hvalfbågen mellan kyrkans hufvudskepp och norra tvärskeppet men var 1893 upptaget och rest mot östra väggen.

Alla tre styckena äro af samma blågrå kalksten, och slingorna på dem alla hafva samma bredd, man kan sålunda med ganska stor säkerhet sluta till att de tre styckena utgjort delar af samma runsten. Flisorna A och B äro visserligen blott 5—6 cm. tjocka, stycket C däremot 14 cm., men baksidan på A och B visar, att de äro nyklufna, denna sida är nämligen skroflig och skarpknölig.

Stycket A. Styckets största mått från hörn till hörn är 1,06 m., dess största bredd 59 cm. Af den ursprungliga kanten existerar blott ett 40 cm. långt stycke. Ytan är sliten genom tramp och af runstrecken finnas endast bottnarna kvar, dessa ofta skrofliga och utbredda genom afstötning af flisor.

Runan 1 är ett svagt spår af ett kännestreck till **ƿ k**, fint och skrofligt i kanterna, ej fullt säkert. Runan 2 **u** är fullt säker, öfre delen af stafven på 7 cm. bortsliten, äfvensom slinglinien upptill och nedtill. Runan 3 är en 11 cm. lång staf, hvars midt förlorar sig i fördjupningar; toppen är svag, foten kraftigare, topp och fot synas ej stå i rak linie; spår af kännestreck finnas icke. Runan 4 läser Söderberg som **β**, ett par svaga spår af stafven och ett af nedre kännestrecken äro synliga, det senare endast $\frac{1}{2}$ cm. långt, allt mycket grundt. Runan 5 **i**, ett skarpt smalt streck, 6 är **a**, både staf och kännestreck skarpa och smala med ojämn botten. Runan 7 **r**, 8 **n**, smala fina streck, följda af ett kolon med öfre punkten mycket fin, den nedre större, säker.

Stycket A har alltså först ett namn med **-biarn** som senare led, af resterna af r. 1—3 att döma troligen **kunbiarn**.